

LIDNER, BENGT

**Glömskan. Stancer af Lidner. Stockholm,
tryckt i kongl. tryckeriet, 1789.**

Stockholm
1789 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

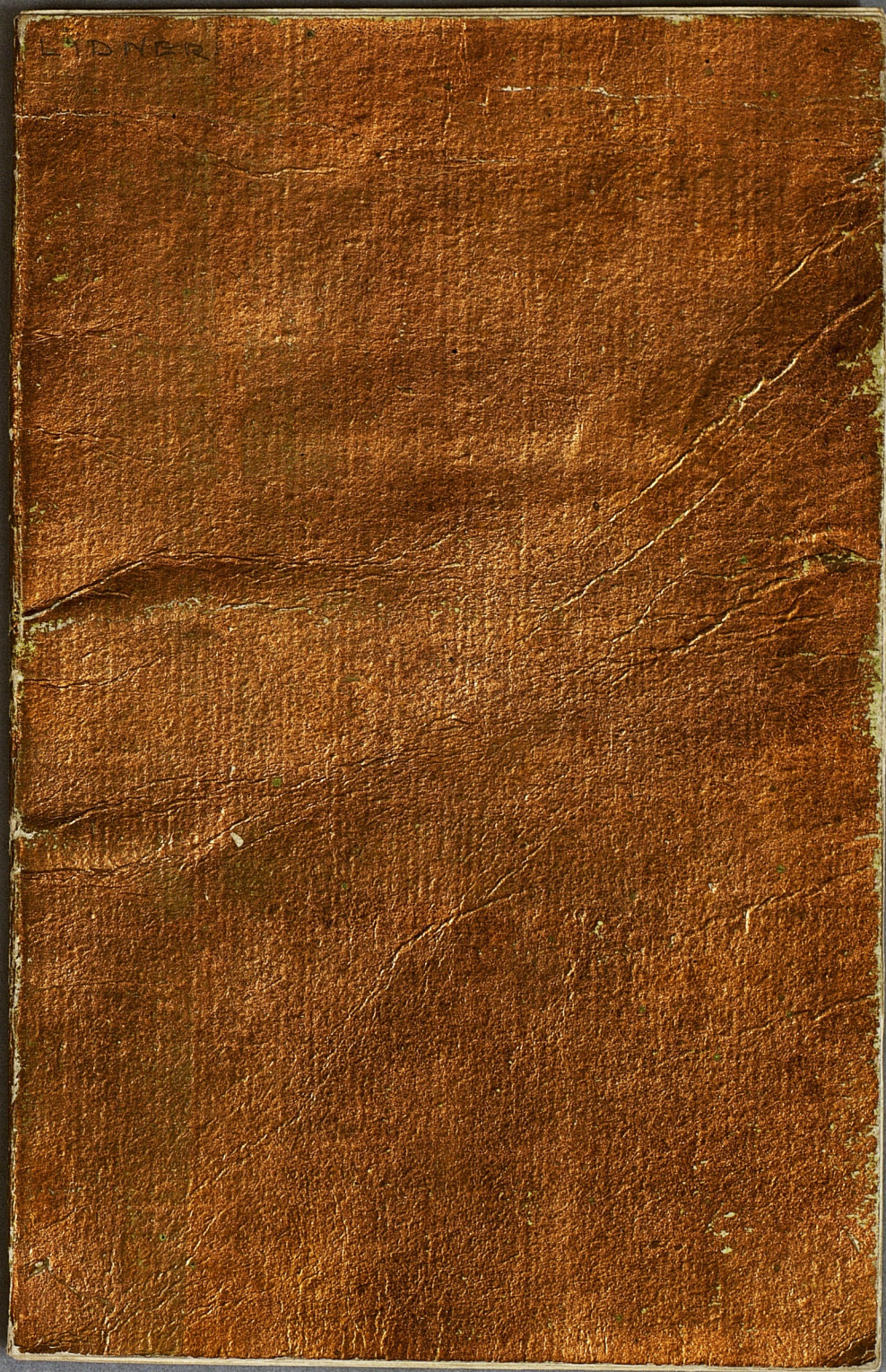
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

EYDNER

Yitt. Sv.

(Bv)

0

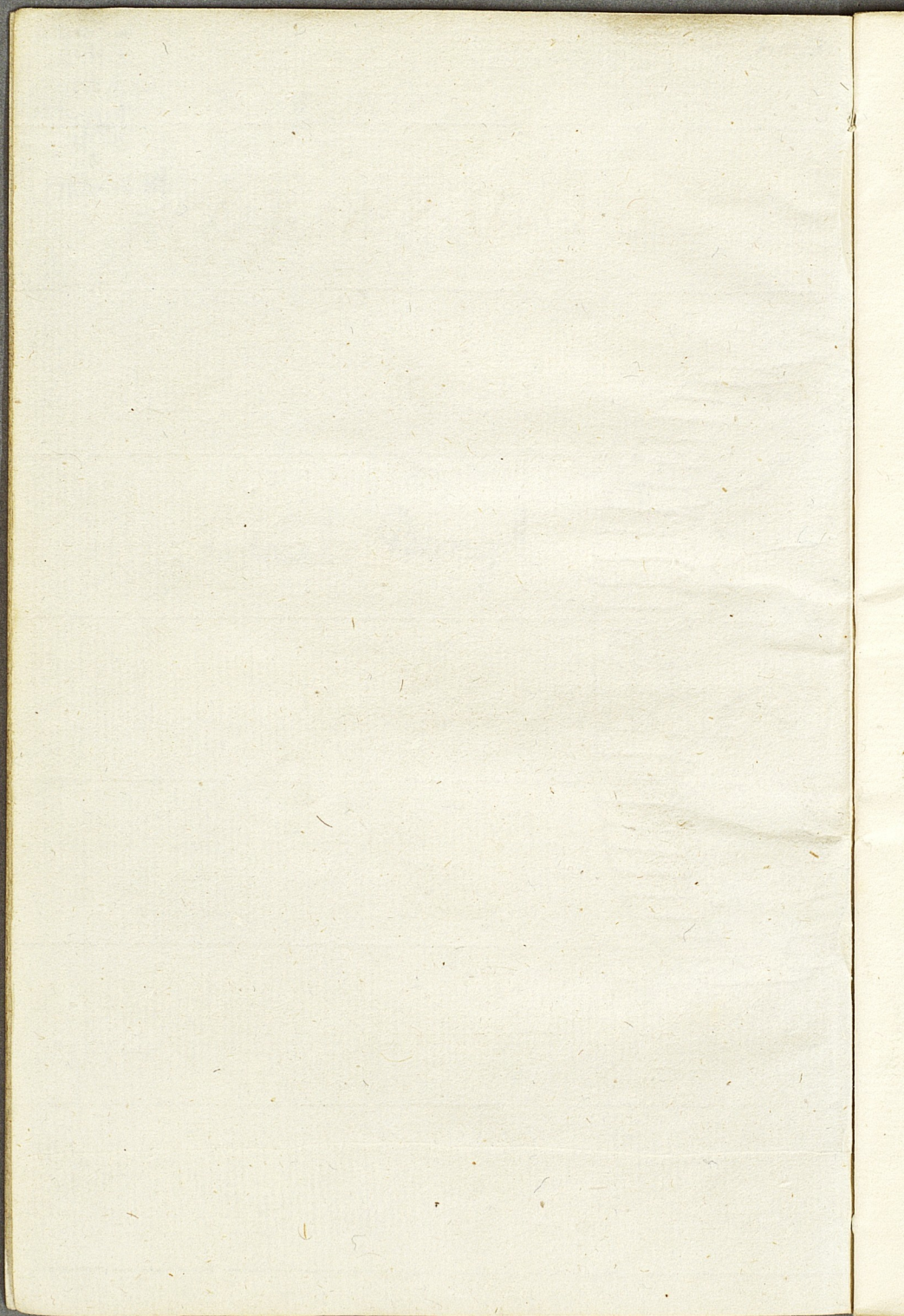
1700-1829

Ex. A.

Lidner, Bengt

Ex. A

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
(Bf)
1700-1829

GLÖMSKAN,

STANCER

AF

LIDNER.

STOCKHOLM,
TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET,
1789.

*Vixere fortes ante Agamemnona
Multi, sed omnes illacrymabiles
Urgentur, ignotique longa
Nocte.*

HORATIUS.

TIL
LANDSHÖFDINGSKAN,
VÄLBORNA
FRU
MARIE CHARLOTTE
MÖLLERSVÄRD,
FÖDD
L'ESTRADE.

Förglömd af lyckan och de flora,
Jag Glömskans vålde fungit har.
At i des afgrund mig förlora
En Himmel för min tanka var,
Jag ville sista droppan tömma
Af denna, ack! så djupa flod;
Strax med det sköna och det ömma
Du för mit bildnings öga flod.
Jag mindes då Dit ädelmod,
Och önskade, at aldrig glömma.

GLÖMSKAN.

Ack! skal jag Svanen lik, mit öde mig påminna?
Ja! Sångmô, fjung, som han, hvad snart oss förestår.
Se Glömskans mulna flod med tyfta böljor rinna,
Och skölja Tidens spår.

Förgåfves sig din blick til Minnets Tempel höjer,
Med Hjeltars vapen prydt, och store Skalders namn:
Ån någre secler blott: och långsamt det sig böjer
Mot glömskans djupa famn.

Långt förr ån lagren hann, *Homér!* din hjesfa króna;
Har jorden Hjeltar ågt, och de en vårdig fång;
Nu alla glömskans rof! ---- Du och *Achil* få róna
Den samma lott engång.

O, Årelystnans slaf! hvad fåfingst hopp dig gläder!
De floder *Cesar* fick i öknar ramlat kull.
Nej! Himmelskt lycklig den, på dygdens bana träder
För dygdens egen skull.

Dygd! höga känsla! Dygd! At mig ej menskor minnas;
Men måtte jag en gång få kunna göra godt!
Det är tyrannens graf, på hvilken marmor finnas;
På dygdens mossa blott.

I Ynglingar, som nu i GUSTAFS fotspår striden,
Begår til menskors väl, och fosterlandets röst,
Långt mer än lagrens pragt, långt mer än pyramiden
Uplifve Edra bröst.

Hvart?

Hvart? kring et blodfullt haf skal jag hans vålnad föka?
Har jorden gömt hans stoft för fador och besvär?
Nej! uti æthens rymd, at stjernors antal öka,

Se *Hogehusen* är.

Hur eldas nu mit bröst! I Hjeltar! til hans ära
Jag helga lyran tar, som Bard, och Svensk, och fri.
At sjunga Stora Mån, åt Dem at offer bära,
Är Deras like bli.

Men båta fång och mod? --- O, mer än hårda öden?
En gång, en gång få dygd med brottet lika del;
Och glömskans svarta moln kring grafven bredd, sen döden
Slöt lifvets forgespel.

Tyranners vilda brott på Ryktets vingar fara,
Och hämnden deras namn til feelers affky dömt.
Så, *Christjern!* äfven dit skal glömskan länge spara,
Då *Yngves* ren är glömdt.

Du, mina Fäders jord! I Dygder. och du Åra!
Och ömma Mensklighet! - - - ack! Hjertats Majestät,
På Edert altare, hvi skal jag lagrar skåra,
Då glömskan fluker det?

Jo! fast en Gud ej fans. ---- O, mina glömda fäder?
Jag trampar Edert stoft, vålgörande mot mig.
Det ropar: *Yngling, hör! den jord, du ren beträder,*
Jag odlat har för dig.

Du

Du skulle, jordens barn! din Skapare förglömma;
Om åkror, haf och storm ej rото: här är Gud!
Ack! vid de rika regn, som då du sofver frömma,
Förgåter du hans bud.

Sprid, Nattens Majestät, kring mina vänners grifter
Dit sorgfna sken nu sprid! Jag helgar dem min fång
Här proukar marmorn ej med stolta öfverskrifter,
Hit hjertat för min gång.

Ack! af en lutad, gran i vintrens stormar bruten
En skulle skyddas här bland få och multna ben.
Af jordens öppna barm, hur ligger du förskuten,
Och hvit af solens sken.

Törhända, Korpars rof! din moder du bedröfvat.
Nej! min Orefst det är, han, som gjort ufla godt.
Han . . . Mensklighet, hvad blygd! för dygder han utöfvat
En hand full mull ej fått.

Välgerningen förglöms, och heane otack följer:
Men ingen ångre sig . . . Man gjort ju godt ändå.
Välsignadt du, o, träd! du dessa ben fördöljer:
Din telning frodas må.

Dock, hvarför vänners stoft med tårar fruktlöst våta?
I evighetens natt man mer ej drömma får.
De redan mig förglömt --- Så måste jag förgåta
Den, än mig återstår.

Min lagerkrönta graf af dig, min trogna maka
En helig midnatts stund, ack! snart besökas skal:
Då älkas du ej mer! Dig qvalets stormar skaka;
Men jag är döf och kall.

Så hafva, svarta våg! Hur lugnt förglömd, at vara,
Förgåta oförrätt, sig sjelf och ödets brott;
Dock! Om det möjligt är, hos mig en kånfla spara
För dem, som gjort mig godt.

Hvi dessa vålnader i nattens hemiska stunder?
Ån för dem hämdens blix, at föra mördaräs ro;
Ån drifver kärlek dem, at sväfva ner i lunder,
Som dufvan kring sit bo.

Om öfver detta klot, der brott och dygder blandas

Min skugga irra skal stum, saknande och rädd;

Må i en västan fläckt vålfignelfer jag andas

Ikring en uflings bädd.

Men, Glömska! sig din magt mer vidt, än hafvet sträcker:

Et torn af irrblofs lyft i Mälarns negder står.

Des hvalf välgörande en dårars hop betäckers

Bland dem, se *Elma* går.

Utaf sin älskare hon grymt bedragen blifvit,

Och svept i glömskans moln sig lycklig tror ännu.

O! du, som all din tid åt vetenskaper gifvit,

Mer fäll är hon, än du.

Gud!

Gud! öfver glömskans haf Din blick omätlig brinner.

Du varit och Du är --- Men Chaos öpnat sig

Och Himlarne förgås, och alt Dit verk försvinner,

Och alt förgåter Dig.

Nej! Jag af Gud en del. Mit Uphof och min Åra!

Du ropade mig fram ur Glömskan, för at bli;

Och nu jag hennes rof? ---- Jag skal Dig offer bära,

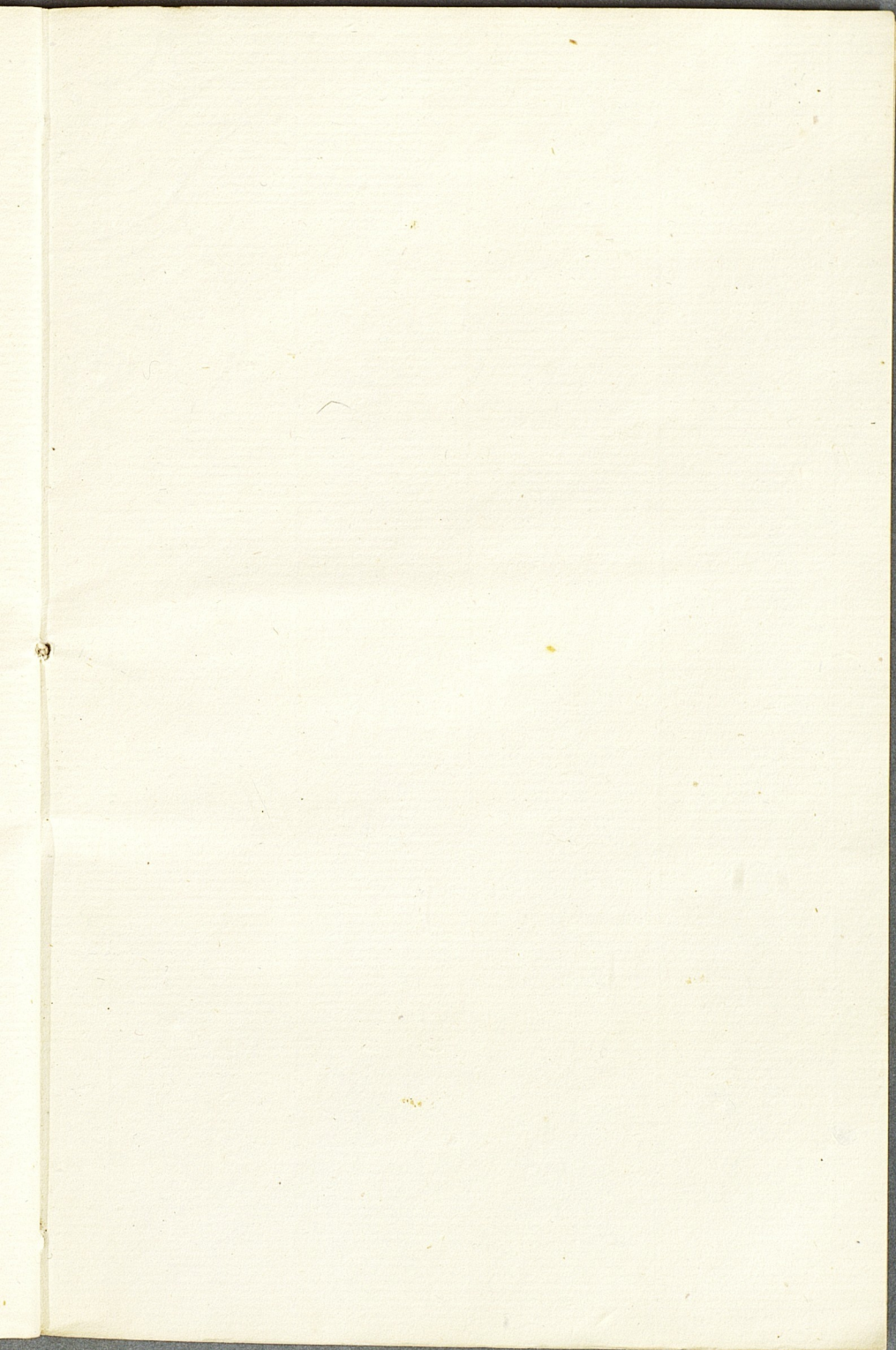
Jag evig är och fri.

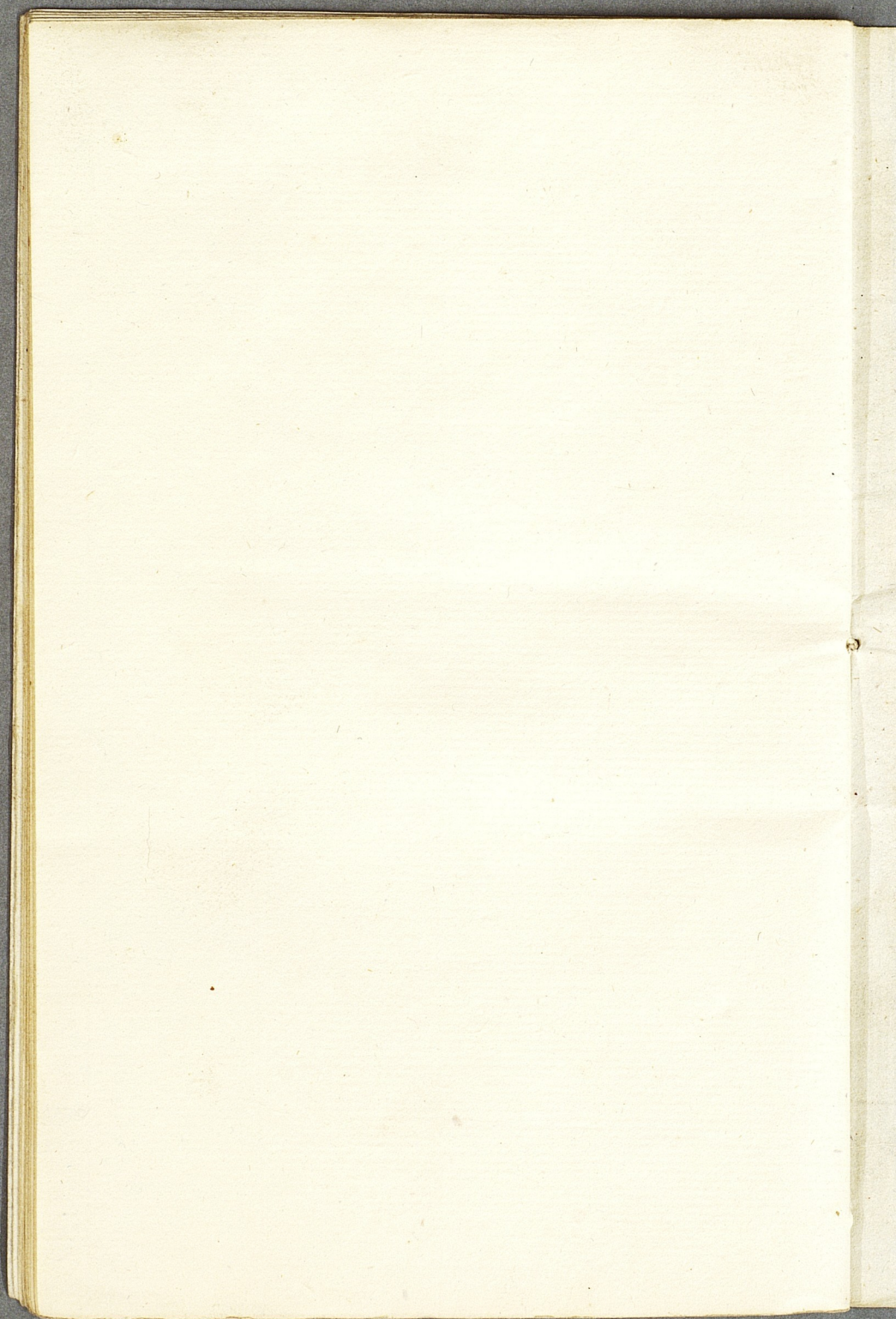
1870

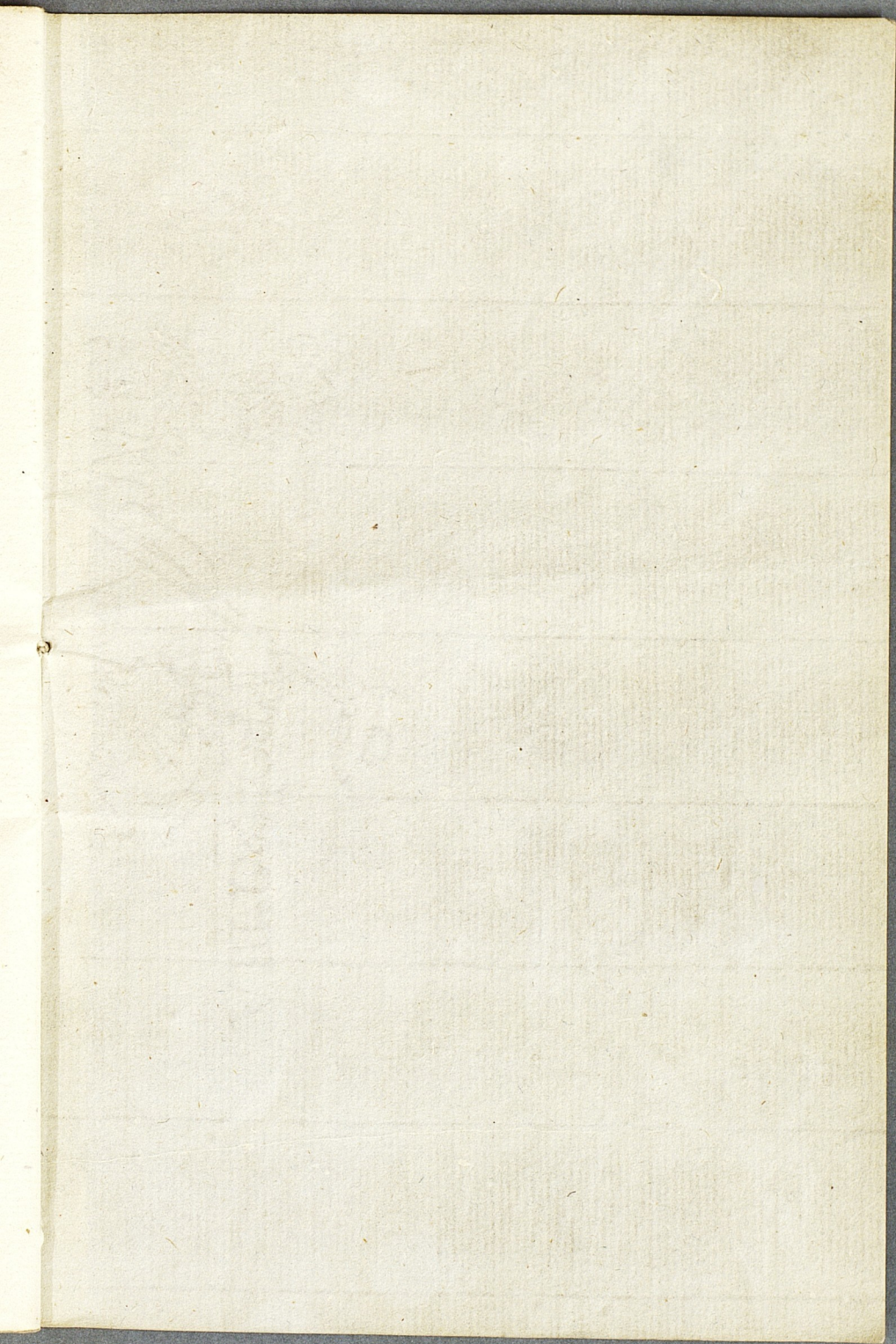
On the 1st day of January 1870
I was born at the residence of my
parents in the town of New York
City, New York.

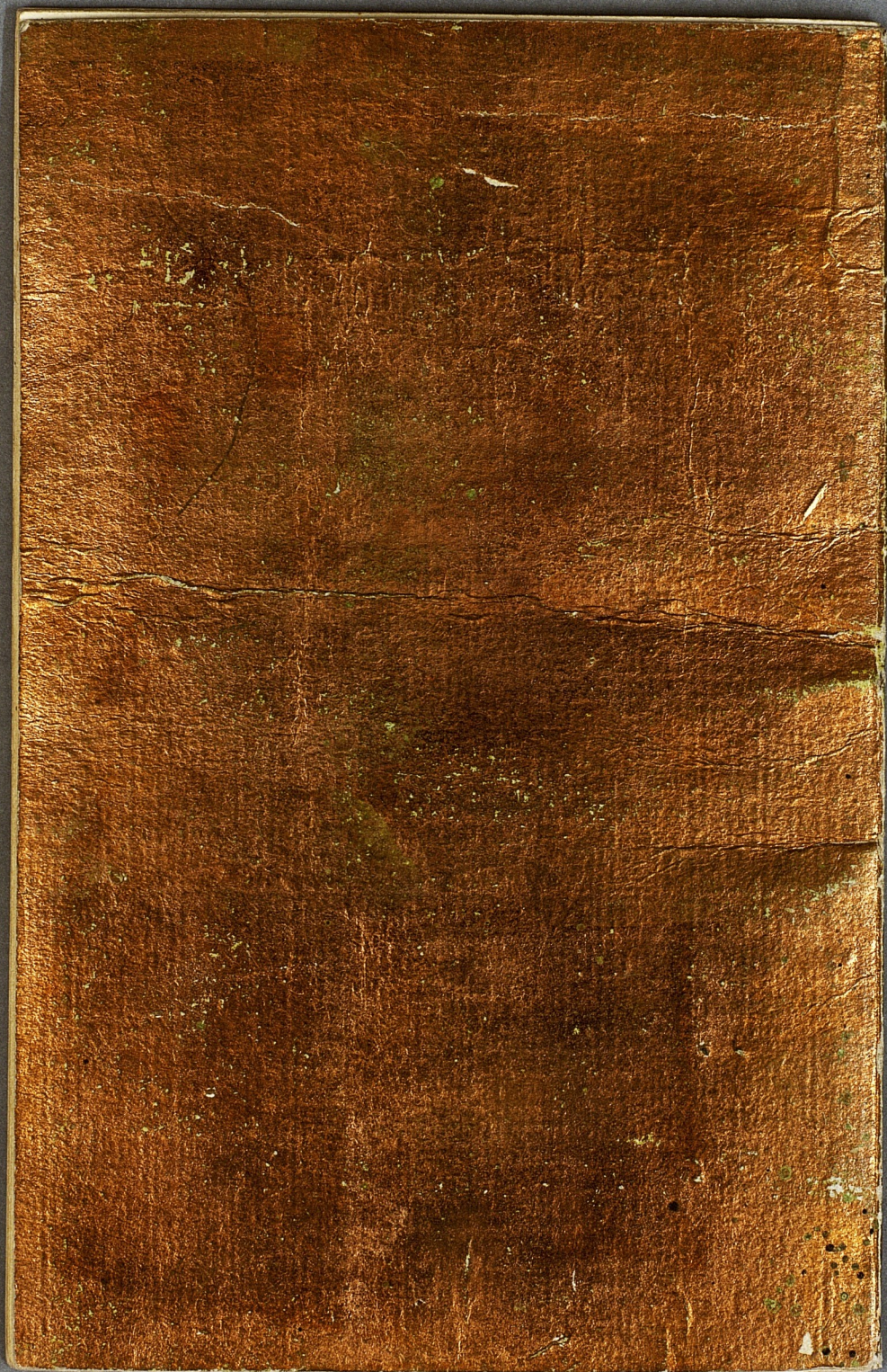
My father's name is John
Doe and my mother's name is
Jane Doe. I was educated
in the common schools of New
York City.

1870

www.books2ebooks.eu